

Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

z dnia 10 czerwca 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 996)

(zm.: Dz.U. 2016, poz. 1997; 2017, poz. 791, poz. 1089)

Spis treści

	Art.
Dział I. Przepisy ogólne	1–16
Rozdział 1. Przedmiot ustawy i definicje	1–2
Rozdział 2. Status, zadania i organy Funduszu	3–16
Dział II. System gwarantowania depozytów	17–63
Rozdział 1. Przepisy ogólne	17–27
Rozdział 2. Systemy wyliczania oraz kontrola prawidłowości danych	28–34b
Rozdział 3. Wpłaty środków gwarantowanych	35–58
Rozdział 4. Transgraniczne wypłaty środków gwarantowanych	59–63
Dział III. Przymusowa restrukturyzacja	64–258
Rozdział 1. Przepisy ogólne	64–69
Rozdział 2. Umorzenie lub konwersja instrumentów kapitałowych	70–72
Rozdział 3. Plany przymusowej restrukturyzacji	73–96
Rozdział 4. Minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji	97–99
Rozdział 5. Przymusowa restrukturyzacja	100–126
Rozdział 6. Przymusowa restrukturyzacja grup	127–134
Rozdział 7. Wpływ przymusowej restrukturyzacji na inne postępo- wania	135–136
Rozdział 8. Uprawnienia Funduszu w przymusowej restrukturyzacji	137–152
Rozdział 9. Administrator	153–154
Rozdział 10. Zawieszenie działalności podmiotu w restrukturyzacji	155
Rozdział 11. Skutki przymusowej restrukturyzacji dla zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji	156–163
Rozdział 12. Bezskuteczność czynności wobec podmiotu w restruk- turyzacji	164–173
Rozdział 13. Przejęcie przedsiębiorstwa	174–180
Rozdział 14. Tworzenie instytucji pomostowej	181–187
Rozdział 15. Działalność instytucji pomostowej	188–194
Rozdział 16. Zakończenie działalności instytucji pomostowej	195–200
Rozdział 17. Umorzenie lub konwersja zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji	201–222
Rozdział 18. Wydzielenie praw majątkowych	223–229
Rozdział 19. Likwidacja podmiotu rezydualnego	230–233

Rozdział 20. Koszty przymusowej restrukturyzacji	234–240
Rozdział 21. Ochrona praw właścicieli i wierzycieli	241–242
Rozdział 22. Uznanie i wykonanie przymusowej restrukturyzacji prowadzonych przez właściwe organy przymusowej restruktury- zacji	243–246
Rozdział 23. Uznanie i wykonanie zagranicznych postępowań przymusowej restrukturyzacji	247–258
Dział IV. Restrukturyzacja kas	259–268
Dział V. Gospodarka finansowa Funduszu	269–316
Rozdział 1. Źródła finansowania, fundusze własne Funduszu, podział zysku lub pokrycie straty	269–285
Rozdział 2. Obowiązkowe składki na rzecz Funduszu	286–308
Oddział 1. Finansowanie obowiązkowego systemu gwarantowa- nia depozytów	286–294
Oddział 2. Finansowanie przymusowej restrukturyzacji	295–302
Oddział 3. Zobowiązania do zapłaty	303–306
Oddział 4. Wnoszenie składek	307–308
Rozdział 3. Pożyczki między Funduszem a innymi systemami gwarantowania depozytów	309–310
Rozdział 4. Pożyczki między Funduszem a innymi podmiotami zarządzającymi funduszami przymusowej restrukturyzacji w pań- stwach członkowskich	311
Rozdział 5. Sprawozdania finansowe	312–313
Rozdział 6. Aktywa finansowe i zobowiązania finansowe Funduszu	314–316
Dział VI. Obowiązki informacyjne, wymiana i ochrona informacji . .	317–331
Dział VII. Przepisy karne i przepisy o karach pieniężnych	332–340
Dział VIII. Zmiany w przepisach	341–368
Dział IX. Przepisy epizodyczne, przejściowe, dostosowujące i końcowe	369–389
Rozdział 1. Przepisy epizodyczne	369–370
Oddział 1. Fundusz ochrony środków gwarantowanych	369
Oddział 2. Przepis karny	370
Rozdział 2. Przepisy przejściowe i dostosowujące	371–387
Rozdział 3. Przepisy końcowe	388–389

Dział I. Przepisy ogólne

Rozdział 1. Przedmiot ustawy i definicje

Art. 1. [Zakres przedmiotowy]

1. Ustawa określa:

- 1) cel działalności, zadania oraz organizację Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „Funduszem”;
- 2) zasady funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów;
- 3) zasady umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych;
- 4) zasady przygotowywania i przeprowadzania przymusowej restrukturyzacji;
- 5) zasady gromadzenia i wykorzystywania informacji w celu realizacji zadań Funduszu.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do Banku Gospodarstwa Krajowego.

Spis treści

	Nb
I. Uwagi ogólne	1–7
1. Uwagi wstępne	1
2. Cel działalności BFG	2
3. Cel regulacji ustawowej	3
4. Przymusowa restrukturyzacja	4
5. Modele systemów gwarantowania depozytów	5
6. Wpływ światowego kryzysu z początku XXI w.	6
7. Poszerzenie zakresu przedmiotowego ustawy	7
II. Ochrona depozytów w prawie polskim	8–12
1. Rys historyczny	8
2. Podmioty objęte systemem gwarantowania	9
3. BankFGwU95 a regulacje UE	10
4. Wpływ ogólnoswiatowego kryzysu z 2007 r.	11
5. BankFGwU, a implementacja dyrektyw unijnych	12
III. Obowiązkowy system gwarantowania depozytów	13–16
1. Funkcje Bankowego Funduszu Gwarancyjnego	13
2. Odpowiedzialność banku a zaufanie społeczne	14
3. Uzasadnienie ochrony wierzytelności	15
4. Dotychczasowe wypłaty gwarancyjne	16
IV. Pozostałe instytucje gwarantujące wypłacalność powierzonych środków	17–18
1. System rekompensat	17
2. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	18
V. Działalność w zakresie przymusowej restrukturyzacji	19
1. Przymusowa restrukturyzacja	19
VI. Działalność stabilizacyjna	20
1. Stabilizowanie rynku przez organ	20
VII. Rezygnacja z funkcji pomocowej	21–24
1. Dotychczasowa funkcja <i>risk-minimizer</i>	21
2. Formy działalności pomocowej	22
3. Skala działalności pomocowej	23
4. Działalność pomocowa względem SKOK	24
VIII. Gromadzenie i analiza informacji	25
1. Zadania z zakresu funkcji analityczno-kontrolnej	25
IX. Wyłączenie BGK	26–27
1. Status Banku Gospodarstwa Krajowego	26
2. Bank Gospodarstwa Krajowego a BankFGwU	27

I. Uwagi ogólne

1. **Uwagi wstępne.** Zgodnie z wymogami techniki prawodawczej (S. Wronkowska, 1 M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, Warszawa 2004) ustawa powinna określać swój zakres przedmiotowy i podmiotowy. Przepis art. 1 ust. 1 BankFGwU spełnia ten wymóg wskazując w 5 punktach podstawowe zadania BFG, systemu gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. Przepis ma charakter ogólnoinformacyjny.

2. **Cel działalności BFG.** Podstawowym celem działalności BFG jest współtworzenie stabilnego i bezpiecznego systemu bankowego oraz wzmacnianie wiarygodności banków na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Bankowy Fundusz Gwarancyjny, obok banku centralnego, nadzoru nad rynkiem finansowym oraz rządu, stanowi jeden z filarów sieci bezpieczeństwa finansowego [ang. *financial safety net*; tematykę sieci bezpieczeństwa szeroko omawiają m.in. M. Capiga, W. Gradoń,

G. Szustak, Sieć bezpieczeństwa finansowego, Warszawa 2010; A. Jurkowska-Zeidler, Bezpieczeństwo rynku finansowego w świetle prawa Unii Europejskiej, Warszawa 2008; J. Kerlin, Ewolucja roli instytucji gwarantujących depozyty w sieci bezpieczeństwa finansowego Unii Europejskiej, Warszawa 2016; L. Pawłowicz, R. Wierzba, Sieć bezpieczeństwa a integracja rynków finansowych w Unii Europejskiej, BiK 2007, Nr 8–9; M. Kiedrowska, P. Marszałek, Bank centralny i stabilność finansowa, BiK 2003, Nr 6; A. Matysek-Jędrzych, Odpowiedzialność i przejrzystość banku centralnego w działaniach na rzecz stabilności finansowej, Materiały i Studia NBP 2014, Nr 303; P. Zawadzka, w: P. Zawadzka (red.), Ustawa o Narodowym Banku Polskim, Warszawa 2014, kom. do art. 1, s. 19–20].

- 3 3. Cel regulacji ustawowej.** Przepis art. 1 BankFGwU wskazuje cel regulacji ustawowej, który jest realizowany w formie bezpośredniej przez wprowadzenie obowiązkowego systemu gwarantowania środków (art. 17–27 BankFGwU), mającej za zadanie ochronę środków pieniężnych podmiotów, które powierzyły swe aktywa finansowe bankom, a nie posiadają możliwości samodzielnej oceny stanu ryzyka finansowego (jak ma to miejsce w przypadku profesjonalnych pośredników finansowych i podmiotów posiadających większy dostęp do danych rynkowych z racji zakresu swej działalności).
- 4 4. Przemusowa restrukturyzacja.** Istotnym *novum* materii ustawowej jest wprowadzenie reżimu prawnego regulującego – przeprowadzanej w trybie pozasądowym – postępowania przymusowej restrukturyzacji banków, a także spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (skok-ów) prowadzących działalność na podstawie ustawy z 5.11.2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1910 ze zm.), zwanej dalej „SpKasyU”.
- 5 5. Modele systemów gwarantowania depozytów.** Obecnie w praktyce wyróżnia się 4 modele systemów gwarantowania depozytów:
- 1) *paybox* (*narrow paybox*) – system odpowiedzialny jedynie za wypłatę środków gwarantowanych;
  - 2) *paybox plus* – system, w ramach którego oprócz wypłaty środków gwarantowanych realizowane są dodatkowe funkcje z zakresu działań naprawczych, np. z zakresu *resolution*;
  - 3) *loss minimizer* – system odpowiedzialny za wypłatę środków gwarantowanych, który jest także aktywnie zaangażowany w wybór metod jak najmniej kosztownych strategii *resolution*, tj. działań związanych z przymusową restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
  - 4) *risk minimizer* – system w ramach którego przewidziano pełne i kompleksowe funkcje minimalizacji ryzyka, obejmujące ocenę lub zarządzanie ryzykiem, pełny zestaw kompetencji wczesnej interwencji i rezolucji, a w niektórych przypadkach także obowiązki nadzoru ostrożnościowego (Thematic Review on Deposit Insurance Systems, Financial Stability Board, 8 February 2012, s. 4; tak też A. Demirgüç-Kunt, E. Kane, L. Laeven, International Monetary Fund, Deposit Insurance Database, IMF Working Paper 2014, Nr 118, s. 6).

Przed kryzysem finansowym wywołanym upadkiem rynku kredytów *subprime* w Stanach Zjednoczonych (2007 r.), funkcjonujące na całym świecie systemy gwarantowania depozytów dzielono przede wszystkim na 2 kategorie: systemy gwarantowania depozytów w znaczeniu wąskim (ang. *paybox*) oraz systemy gwarantowania depozytów w znaczeniu szerokim (ang. *risk minimizer*). Działalność pierwszych ograniczona była jedynie do wypłaty depozytów gwarantowanych w przypadku upadłości instytucji kredytowej, zadaniem drugich zaś dodatkowo zapewnienie pomocy finansowej oraz umożliwienie podejmowania działań naprawczych instytucjom kredytowym o zagrożonej wypłacalności, w celu niedopuszczenia do ich upadłości i powstania kryzysu bankowego [P. Zawadzka, Tendencje w zakresie systemów

gwarancyjnych na rynkach finansowych, w: *E. Fojcik-Mastalska, E. Rutkowska-Tomaszewska* (red.), *Bezpieczeństwo rynku finansowego*, Wrocław 2010, s. 144].

6. Wpływ światowego kryzysu z początku XXI w. Ogólnosiwiatowy kryzys finansowy z początków XXI w. ukazał brak odpowiednich instrumentów, które umożliwiłyby ochronę stabilności finansowej bez konieczności korzystania ze środków publicznych. Jedną z koncepcji dotyczących takiego zarządzania kryzysowego w sektorze instytucji finansowych na szczeblu międzynarodowym, była idea przymusowej restrukturyzacji (ang. *resolution*) instytucji finansowych, w szczególności banków i firm inwestycyjnych. Standardy o zasięgu światowym w zakresie rozwiązań legislacyjnych przeprowadzanie postępowania *resolution* wyznaczył dokument „Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions” (http://www.fsb.org/wp-content/uploads/r_111104cc.pdf, dostęp: 3.10.2017 r.) opracowany w październiku 2011 r. przez Radę Stabilności Finansowej (*Financial Stability Board*) skupiającą przedstawicieli najbardziej rozwiniętych państw, w tym krajów należących do G-20. Postępowanie przymusowej restrukturyzacji banków było również tematem licznych opracowań i raportów publikowanych przez najważniejsze międzynarodowe instytucje finansowe takie jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Bank Światowy czy Bank Rozrachunków Międzynarodowych (Uzasadnienie do projektu ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, druk sejmowy Nr 215, Sejm VIII kadencji, s. 2).

7. Poszerzenie zakresu przedmiotowego ustawy. Zakres przedmiotowy ustawy, w porównaniu do przepisów BankFGwU95 został poszerzony także o: zasady umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych oraz zasady przygotowywania i przeprowadzania przymusowej restrukturyzacji. Ponadto wyeliminowano z materii ustawowej tzw. umowy system gwarantowania, co stanowiło następstwo określenia poziomu gwarancji na poziomie 100 000 EUR oraz braku możliwości stosowania innego limitu w ramach dodatkowych systemów umownych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z 11.3.2009 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.Urz. UE L Nr 68, s. 3).

II. Ochrona depozytów w prawie polskim

1. Rys historyczny. Ustawa z 10.6.2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz o przymusowej restrukturyzacji (Dz.U. z 2016 r. poz. 996 ze zm.) jest historycznie drugą w polskim porządku prawnym regulacją prawną, która reguluje system gwarantowania środków pieniężnych oparty na zasadach powszechności i obligatoryjności. Z dniem wejścia w życie uchyliła ona przepisy ustawy z 14.12.1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 84, poz. 711 ze zm.), zwanej dalej „BankFGwU95”, która to – w wersji pierwotnej – weszła w życie z dniem 17.2.1995 r., znosząc odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu wkładów oszczędnościowych zgromadzonych w bankach. Zgodnie z art. 49 pkt 1 ustawy z 31.1.1989 r. – Prawo bankowe (Dz.U. Nr 4, poz. 21 ze zm.) Skarb Państwa zobowiązany był do dokonania wypłat oszczędności wraz z należnym oprocentowaniem w przypadku, gdy bank swojego zobowiązania nie wykonuje. Skarb Państwa, po ogłoszeniu upadłości banku, odpowiadał również za takie zobowiązania z tytułu wkładów oszczędnościowych, których termin płatności stosownie do wiążącej bank umowy jeszcze nie nastąpił, natomiast nie jest zobowiązany do wypłaty ustalonych w umowie rachunku bankowego odsetek od wkładu za okres od daty ogłoszenia upadłości banku. Skutki niespełnienia w terminie przez Skarb Państwa świadczenia oceniane były według przepisów KC (zob. uchw. TK z 11.1.1995 r., W 11/94, OTK 1995, poz. 17). Zob. kom. do art. 3.

- 9 2. Podmioty objęte systemem gwarantowania.** Przepisy BankFGwU95 stanowiły zatem pierwszy kompleksowy akt prawny na gruncie prawa polskiego, który uregulował powszechny system obowiązkowego gwarantowania środków pieniężnych powierzanych bankom, przewidując w systemie gwarancyjnym uczestnictwo banków, niezależnie od ich statusu, czy formy własności, a następnie – od 29.11.2013 r. – także spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (objęte nadzorem KNF w październiku 2012 r.).
- 10 3. BankFGwU95 a regulacje UE.** Przepisy BankFGwU95 znajdowały oparcie w przepisach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/19/WE z 30.5.1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.Urz. UE L Nr 135, s. 5), która stanowiła drugi akt prawny, po rekomendacji 87/63/EWG z 22.12.1986 r. dotyczącej wprowadzenia na obszarze ówczesnej Wspólnoty systemów gwarancji depozytowych (Dz.Urz. UE L Nr 33, s. 16), aczkolwiek posiadający już zdecydowanie inną moc wiążącą, odnoszący się do problematyki gwarantowania depozytów.
- 11 4. Wpływ ogólnosiwiatowego kryzysu z 2007 r.** Istotny wpływ na obecną wysokość środków gwarantowanych w porządkach prawnych państw członkowskich UE, ale także innych państw na świecie, wywarł zapoczątkowany w 2007 r. kryzys na rynku kredytów *subprime* w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, który spowodował globalne załamanie rynków finansowych. Kryzys w sektorze bankowym powoduje ryzyko utraty zaufania klientów, które stanowi jedno z najważniejszych aktywów banków, określanych przeciw mianem instytucji zaufania publicznego. Dlatego też 7.10.2008 r. Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN; ang. *Economic and Financial Affairs Council*), złożona z ministrów ds. gospodarczych i ministrów finansów państw UE, w związku ze zwiększającą się skalą kryzysu i niepewną sytuacją finansową, zaleciła krajom członkowskim podniesienie minimalnego poziomu gwarancji dla depozytów osób fizycznych z obowiązujących 20 000 EUR do 50 000 EUR, z możliwością zwiększenia do 100 000 EUR. Deklaracja ta po stronie polskiej została potwierdzona komunikatem po posiedzeniu Komitetu Stabilności Finansowej w dniu 8.10.2008 r., którego członkowie potwierdzili wolę wspierania rządu RP w dążeniu do realizacji ustaleń Rady ECOFIN mających na celu ochronę depozytów bankowych na poziomie równowartości 50 000 EUR oraz obowiązującej od 28.11.2008 r. nowelizacji przepisów BankFGwU, a na gruncie prawa unijnego – dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z 11.3.2009 r. zmieniającą dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.Urz. UE L Nr 68, s. 3).
- 12 5. BankFGwU, a implementacja dyrektyw unijnych.** Obecnie obowiązujące przepisy BankFGwU stanowią implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z 16.4.2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.Urz. UE L Nr 173, s. 149), dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z 15.5.2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1093/2010 i (UE) EMIR (Dz.Urz. UE L Nr 173, s. 190).

III. Obowiązkowy system gwarantowania depozytów

- 13 1. Funkcje Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.** Bankowy Fundusz Gwarancyjny pełni w sektorze bankowym funkcję gwarancyjną, stabilizacyjną, restruktury-

zacyjną oraz analityczno-kontrolną (szerzej zob. kom. do art. 4). Funkcjonowanie BFG ma przyczyniać się do stabilizacji sektora bankowego oraz zachowania wysokiej wiarygodności banków, będących instytucjami zaufania publicznego. W literaturze wskazuje się, że owo publiczne zaufanie wynika z przekonania klientów banków w skuteczność metod reglamentacji bankowej i systemu nadzoru sprawowanego nad bankami oraz systemu gwarantowania wkładów [A. Janiak, Bank jako instytucja zaufania publicznego, Gl. 2003, Nr 2, s. 17 i n.; por. W. Baka, Bankowość europejska, Warszawa 2005, s. 41; K. Kohutek, Sanacja banku w bankowych procedurach naprawczych i postępowaniu upadłościowym, Kraków 2005, s. 39 i n.; S. Flejterski, Zaufanie do instytucji bankowo-finansowych jako fundament stabilnego systemu finansowego, w: J. Nowakowski, T. Famulska (red.), Stabilność i bezpieczeństwo systemu bankowego, Warszawa 2008, s. 17–28; E. Fojcik-Mastalska, Konstytucyjność artykułów 52 i 53 prawa bankowego, Gl. 1995, Nr 3, s. 10; K. Kohutek, Sanacja, s. 39; M.M. Opoka, Zabezpieczenie interesów banku czy nieuzasadniony przywilej – art. 53 ust. 2 prawa bankowego, Gl. 1995, Nr 1, s. 8; J. Oniszczyk, Egzekucja bankowa, Gl. 1995, Nr 9, s. 13; A. Pomorska, w: A. Pomorska (red.), Dostosowywanie polskiego systemu bankowego do standardów Unii Europejskiej, Lublin 1999, s. 30; T. Nieborak, Realizacja zaleceń Komitetu Bazylejskiego ds. Nadzoru Bankowego dotyczących powstawania i funkcjonowania banku w polskim prawie bankowym, RPEiS 2001, Nr 1–2, s. 64; A. Kawulski, B. Smykla, Pozycja banku w prawie polskim na tle regulacji Unii Europejskiej, R.Pr. 2001, Nr 5, s. 95; orz. TK 16.5.1995 r., K 12/93, OTK 1995, Nr 1, poz. 14; wyr. SN z 26.7.2001 r., II CKN 1269/00, OSNC 2002, Nr 3, poz. 42 z glosą A. Janiaka, OSP 2002, Nr 9, poz. 121]. Wskazać jednak należy, iż żaden akt prawny nie przyznaje bankom statusu instytucji zaufania publicznego. Interesującego spostrzeżenia w tym zakresie dokonał TK w jednym z orzeczeń, stwierdzając, że przymiot instytucji zaufania publicznego posiada wyłącznie walor pozanormatywny, jest wiązany z samą istotą działania banków, które organizując obrót finansowy, mają istotne znaczenie dla funkcjonowania systemu gospodarczego państwa (R. Sura, Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako podmiot administrujący, Lublin 2013, s. 27–28 i cyt. tam wyr. TK z 15.3.2011 r., P 7/09, OTK-A 2011, Nr 2, poz. 12). Charakter instytucji zaufania publicznego wynika nie z samego faktu zaufania pewnej grupie zawodowej, ale przede wszystkim z postrzegania banków jako instytucji pozostających pod specjalnym nadzorem państwa (R. Sura, Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako podmiot administrujący, s. 28).

2. Odpowiedzialność banku a zaufanie społeczne. Do zaufania społecznego, 14 jakim obdarzane są banki, oprócz przepisów ustawy z 29.8.1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988 ze zm.), zwanej dalej „PrBank”, działalności BFG oraz nadzoru KNF, przyczyniają się także regulacje ustaw szczególnych. Jako przykład wskazać można chociażby art. 11 ust. 1 ustawy z 14.6.1996 r. o łączeniu i grupowaniu niektórych banków w formie spółki akcyjnej (Dz.U. Nr 90, poz. 406 ze zm.) stanowiący, iż za zobowiązania banku należącego do grupy bankowej, w przypadku określonym w art. 108 ust. 1 i 2 PrBank, pozostałe banki należące do tej grupy odpowiadają jak poręczyciele, od dnia konsolidacji sprawozdań finansowych. Odpowiedzialność każdego z nich należącego do grupy jest proporcjonalna do udziału kapitału akcyjnego w sumie kapitałów akcyjnych wszystkich banków grupy łącznie w dniu powstania danego zobowiązania. W przypadku rozwiązania umowy o zawiązaniu grupy bankowej, przepis stosuje się do zobowiązań, które powstały w okresie przynależności banku do grupy bankowej.

3. Uzasadnienie ochrony wierzycielności. *Ratio legis* wprowadzenia za pomocą 15 regulacji normatywnych systemu ochrony wierzycielności deponentów były: specyfika działalności bankowej (posiadane przez banki fundusze własne, gwarantujące

ich wypłacalność są stosunkowo niskie w porównaniu do przyjętych przez nie depozytów pieniężnych); właściwości charakterystyczne dla środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych (depozytów pieniężnych), zarządzanych przez banki (depozytariuszy), którymi są brak indywidualnych cech depozytu pieniężnego, jego dematerializacja w obrocie poprzez zapis na koncie rachunku bankowego oraz zamienność przedmiotu depozytu, wynikająca z zamienności pieniądza z innymi elementami majątku depozytariusza, posiadającymi taką samą właściwość (L. Góral, w: L. Góral, M. Karlikowska, M. Koperkiewicz-Mordel, Polskie prawo bankowe, Warszawa 2006, s. 333).

- 16 4. **Dotychczasowe wypłaty gwarancyjne.** Od początku działalności, tj. od 1995 r. do końca 2016 r. BFG wypłacił środki gwarantowane deponentom 5 banków komercyjnych, 91 banków spółdzielczych oraz 7 SKOK. Z czego dla 357 640 uprawnionych deponentów banków kwotę 2997,1 mln zł (Raport Roczny 2016, BFG, Warszawa 2017, s. 21). Na wypłaty środków gwarantowanych dla 174 735 uprawnionych deponentów SKOK przeznaczono kwotę 3681,3 mln zł (lata 2014–2016) (Raport Roczny 2016, BFG, Warszawa 2017, s. 22).

IV. Pozostałe instytucje gwarantujące wypłacalność powierzonych środków

- 17 1. **System rekompensat.** Podmioty korzystające z usług inwestycyjnych za pośrednictwem banków objęte są systemem rekompensat zabezpieczającym aktywa uczestników rynku kapitałowego, zarządzanym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. (KDPW). System rekompensat ma na celu gwarantowanie środków pieniężnych i maklerskich instrumentów finansowych znajdujących się na rachunkach inwestycyjnych w przypadku upadłości domu maklerskiego, banku prowadzącego działalność maklerską lub banku powierniczego. W sytuacji, gdy bank prowadzi działalność maklerską, jest ona gwarantowana przez BFG w zakresie depozytów, ale także przez system rekompensat KDPW – w zakresie maklerskich instrumentów finansowych [zob. art. 132–136 ustawy z 29.7.2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1636 ze zm., zwanej dalej „ObrInstrFinU”. Szerzej U. Banaszczak-Soroka, System rekompensat elementam bezpieczeństwa rynku kapitałowego, w: W. Tarczyński, D. Zarzecki, Finanse 2009 – Teoria i praktyka. Rynki finansowe i ubezpieczenia, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego 2009, Nr 550; M. Fedorowicz, w: T. Sójka (red.), Prawo rynku kapitałowego. Komentarz, Warszawa 2015, s. 1151–1189; P. Zawadzka, Zabezpieczanie interesów inwestorów. System rekompensat, w: M. Wierzbowski, L. Sobolewski, P. Wajda (red.), Prawo rynku kapitałowego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 1169–1204].
- 18 2. **Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.** Mówiąc o systemach gwarancyjnych na rynku finansowym, warto także wskazać na **Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny**. Jest to osoba prawna właściwa w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych w związku z kontrolą spełnienia obowiązku zawierania umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego (zob. art. 96–119 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 ze zm., zwanej dalej „UbezpObowU”). Nie pełni on jednak funkcji antyupadłościowej na rynku ubezpieczeniowym, a jego podstawowym zadaniem jest po pierwsze, realizacja funkcji ośrodka informacji prowadzącego rejestr umów ubezpieczenia (działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika),

a po drugie – wypłata odszkodowań. Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego nie można określić zatem jako ogniwa sieci bezpieczeństwa finansowego w ścisłym tego słowa znaczeniu. Wskazać warto, że na forum UE dąży się obecnie do przyjęcia wspólnej polityki w zakresie ochrony ubezpieczonych i stworzenia systemu gwarancyjnego, jaki mają banki.

V. Działalność w zakresie przymusowej restrukturyzacji

1. **Przymusowa restrukturyzacja.** Przepisy regulujące przymusową restrukturyzację zostały wprowadzone na grunt prawa polskiego w ramach implementacji postanowień dyrektywy 2014/59/UE z 15.5.2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i przymusowej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.Urz. UE L Nr 173, s. 190 i n., dalej dyrektywa BRR). Implementując dyrektywę BRR powierzono BFG rolę organu przymusowej restrukturyzacji. Postępowanie uregulowane zostało w przepisach BankFGwU i polega na stosowaniu przez BFG instrumentów prawnych takich jak: przejęcie przedsiębiorstwa; instytucja pomostowa; umorzenie lub konwersja zobowiązań; wydzielenie praw majątkowych. Zastosowanie wskazanych środków ma w sposób uporządkowany wyprowadzić poddany tej procedurze podmiot z kryzysowej sytuacji poprzez przymusową restrukturyzację lub zapewnić jego uporządkowaną likwidację, przy zachowaniu funkcji krytycznych i ochronie środków gwarantowanych (tzw. mechanizm *resolution*). Szerzej m.in. *M. Fedorowicz*, Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako organ przymusowej restrukturyzacji, w: *J. Gliniecka, A. Drywa, E. Juchniewicz, T. Sowiński* (red.), *Praktyczne i teoretyczne problemy prawa finansowego wobec wyzwań XXI wieku*, Warszawa 2017, s. 405–414. 19

Stabilność rynku finansowego oraz zabezpieczenie deponentów są wartościami, które powinny być chronione w interesie publicznym. W ramach UE wprowadzono wiele regulacji prawnych, które mają na celu przyczynić się do ograniczania ryzyka wystąpienia zagrożenia stabilności finansowej, w tym w przypadku pogorszenia się sytuacji ekonomicznej podmiotów z sektora finansowego. Prace nad przymusową restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją instytucji finansowych, w szczególności banków oraz firm inwestycyjnych (ang. *resolution*) prowadzone były i są w wymiarze światowym, a także europejskim. Mechanizm nie przewiduje stosowania środków publicznych. Postępowanie przymusowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków stanowiło temat opracowań, a także raportów publikowanych m.in. przez najważniejsze międzynarodowe instytucje finansowe takie jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Bank Światowy czy Bank Rozrachunków Międzynarodowych.

VI. Działalność stabilizacyjna

1. **Stabilizowanie rynku przez organ *resolution*.** Będąca przejawem ograniczania ryzyka w systemie bankowym działalność stabilizacyjna BFG, przyczynia się w sposób pośredni do realizacji głównego celu utworzenia Funduszu, jakim jest ochrona systemu bankowego przed destabilizacją. Dotychczas obowiązujące regulacje nadające Funduszowi uprawnienie do udzielania wsparcia bankom i kasom nabywającym bądź przejmującym prawa majątkowe i obejmującym zobowiązania podmiotów zagrożonych niewypłacalnością zostały zastąpione przepisami umożliwiającymi BFG udzielanie wsparcia podmiotom przejmującym w postępowaniu przymusowej restrukturyzacji, w związku z: 20

- 1) rezygnacją ze środków nadzorczych umożliwiających prowadzenie restrukturyzacji w postaci przejęcia banku na podstawie decyzji KNF, oraz

- 2) rezygnacją ze środków nadzorczych umożliwiających prowadzenie restrukturyzacji w postaci przejścia kasy lub jej wybranych praw majątkowych i zobowiązań przez inną kasę lub bank na podstawie decyzji KNF i zastąpieniem ich uprawnieniami organu przymusowej restrukturyzacji (zob. Uzasadnienie, s. 16).

VII. Rezygnacja z funkcji pomocowej

- 21 1. Dotychczasowa funkcja *risk-minimizer*.** Przed wejściem w życie BankFGwU z 2016 r. (tj. do dnia 8.10.2016 r. włącznie) można było wskazać funkcję pomocową związaną z ograniczeniem ryzyka upadłości banków poprzez umożliwienie podejmowania działań naprawczych instytucjom kredytowym o zagrożonej wypłacalności (ang. *risk-minimizer* – zob. *P. Zawadzka*, Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Komentarz, Warszawa 2009, s. 34, 184–197). W jej zakresie BFG miało za zadanie zapobiegać upadłościom banków, poprzez m.in. finansowanie programów restrukturyzacyjnych realizowanych przez banki znajdujące się w sytuacji bezpośredniego zagrożenia niewypłacalności. Pomoc podmiotom objętym obowiązkowym systemem gwarantowania środków pieniężnych udzielana jest w przypadkach powstania niebezpieczeństwa niewypłacalności lub na zakup akcji (udziałów) banku przez nowych akcjonariuszy (udziałowców), o ile zostały spełnione warunki, o których mowa w ustawie (zob. art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 w zw. z art. 261, a także art. 260 ust. 1 BankFGwU). A także działalności pomocowej dla banków na cele określone w art. 35 ust. 3 i 4 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych [art. 283 pkt 3 BankFGwU; zob. m.in. *R. Sura*, Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako podmiot administrujący, Lublin 2013, s. 176 i n.; *M. Zaleska*, Działalność Bankowego Funduszu Gwarancyjnego na tle rozwiązań systemowych, w: *A. Szelągowska* (red.), Instytucje rynku finansowego w Polsce, Warszawa 2007, s. 217 i n.; *P. Zawadzka*, Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Komentarz, Warszawa 2009, s. 38, 192 i n.; *P. Zawadzka*, System gwarantowania depozytów, w: *E. Fojcik-Mastalska* (red.), Prawo bankowe, Wrocław 2009, s. 175–185; *M. Zygierewicz*, Bankowy Fundusz Gwarancyjny – potrzeby ewolucji działalności gwarancyjnej i pomocowej w świetle doświadczeń ostatnich lat, BB 2005, Nr 2, s. 49 i n.].
- 22 2. Formy działalności pomocowej.** W praktyce, od początku swej działalności do końca 2015 r., BFG udzielał pomocy wyłącznie w formie pożyczek, na warunkach korzystniejszych od rynkowych (Raport Roczny 2015, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Warszawa 2016, s. 38). W dniu 1.11.2015 r. weszła w życie nowelizacja BankFGwU, na mocy której Fundusz uzyskał możliwość udzielania wsparcia bankom w przypadku ich przejścia lub likwidacji, przejścia lub likwidacji ich zorganizowanej części lub wybranych praw majątkowych. Ustawodawca dopuścił wówczas wsparcie w formie: objęcia akcji banku przejmującego; udzielenia pożyczki lub gwarancji; udzielenia gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z przejmowanymi lub nabywanymi prawami majątkowymi lub przejmowanymi zobowiązaniami; udzielenia dotacji na pokrycie różnicy między wartością przejmowanych lub nabywanych praw majątkowych i przejmowanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na rachunkach deponentów banku.
- 23 3. Skala działalności pomocowej.** W latach 1996–2016 BFG udzielił 101 pożyczek (z funduszu pomocowego), z tego 44 bankom komercyjnym i 57 bankom spółdzielczym, na łączną kwotę 3 790 342,4 zł (Raport Roczny 2016, BFG, Warszawa 2017, s. 34).

4. **Działalność pomocowa względem SKOK.** O pozostałości funkcji pomocowej BFG *de lege lata* można mówić w odniesieniu udzielania przez BFG pożyczek, gwarancji lub poręczeń dla SKOK (zob. kom. do art. 260). 24

VIII. Gromadzenie i analiza informacji

1. **Zadania z zakresu funkcji analityczno-kontrolnej.** Działalność BFG dotycząca gromadzenia i wykorzystywania informacji o podmiotach objętych systemem gwarantowania, określona w art. 1 ust. 1 pkt 5 BankFGwU determinuje prawidłowe wykonywanie zadań Funduszu jako elementu sieci bezpieczeństwa finansowego. Analiza banków i zagrożeń, które są związane z ich działalnością dokonywana jest w ramach systemu wczesnego ostrzegania (SWO), z wykorzystaniem addytywno-multiplikatywnego modelu SWO, w ramach którego ocenie poddawane są przede wszystkim 3 obszary: efektywność, ryzyko kredytowe, adekwatność kapitałowa (Raport Roczny 2016, BFG, Warszawa 2017, s. 38). Zadania z tego zakresu sprowadzają się w znaczącej mierze także do miesięcznych analiz wydarzeń gospodarczych w kraju i na świecie, które mają, bądź mogą mieć wpływ na stabilność sektora bankowego. 25

Regulacje dotyczące monitorowania sytuacji na rynku finansowym mają za zadanie zapewnienie możliwie jak najwcześniejszego wychwycenia zagrożenia w sektorze bankowym oraz podjęcie odpowiednich działań zapobiegawczych. Szczegółowa regulacja dotycząca pozyskiwania informacji zawarta została w art. 5 ust. 1 pkt 6 i ust. 4, art. 34 ust. 3 BankFGwU, a także w ramach procedury przymusowej restrukturyzacji, o której mowa w Dziale III – Przymusowa restrukturyzacja (art. 64–258), Dziale IV – Przymusowa restrukturyzacja kas (art. 259–316), w szczególności zaś w Dziale VI – Obowiązki informacyjne, wymiana i ochrona informacji (art. 317–331).

IX. Wyłączenie BGK

1. **Status Banku Gospodarstwa Krajowego.** Zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 2 BankFGwU przepisów ustawy nie stosuje się do Banku Gospodarstwa Krajowego. Został on utworzony rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 30.5.1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucji kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (t.j. Dz.U. z 1936 r. Nr 59, poz. 438). Pośród banków komercyjnych *de lege lata* jest jedynym bankiem państwowym w rozumieniu art. 14 PrBank. Prowadzi on działalność w oparciu o ustawę z 14.3.2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1787 ze zm.; dalej BGospKrajU). Przesłanką wyłączenia BGK z zakresu ustawy jest szczególna pozycja banku w systemie bankowym. Zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 1 pkt 2 dyrektywy BRR i na mocy art. 2 ust. 1 pkt 9 dyrektywy DGS, BGK jest wyłączony ze stosowania przepisów tych dyrektyw. Jednym z celów projektowanej ustawy jest ochrona stabilności sektora finansowego bez konieczności korzystania ze środków publicznych (zob. Uzasadnienie, s. 29). Przepisy ustawowe w zakresie wsparcia płynnościowego oraz kapitałowego BGK zostały uregulowane w BGospKrajU, która stanowi o innych źródłach wsparcia niż przewidziane w komentowanej ustawie, tj. przewiduje środki publiczne. Zgodnie z art. 3 ust. 3 BGospKrajU, Minister Finansów zapewnia Bankowi fundusze własne na poziomie gwarantującym realizację zadań BGK oraz środki na utrzymanie norm płynności płatniczej, o których mowa w przepisach PrBank. 26

2. **Bank Gospodarstwa Krajowego a BankFGwU.** Objęcie BGK przepisami komentowanej ustawy byłoby niezasadne, gdyż powodowałoby sytuację, w której BGK ponosiłby obciążenia finansowe związane z tworzonym funduszem przymusowej restrukturyzacji banków, bez jakiegokolwiek możliwości uzyskania statusu 27

beneficjenta takiego rozwiązania. Potencjalne wsparcie BGK realizowane byłoby bowiem z zasobów publicznych na podstawie BGospKrajU. Ponadto, z uwagi na formę prawną BGK jako banku państwowego, znaczna część narzędzi przymusowej restrukturyzacji nie miałyby w praktyce zastosowania. W tym aspekcie należy wskazać także na brak zdolności upadłościowej BGK (art. 6 pkt 4 ustawy z 28.2.2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, Dz.U. Nr 60, poz. 535 w zw. z art. 3 ust. 2 BGospKrajU) oraz przejęcie przez Skarb Państwa mienia i zobowiązań BGK z dniem jego potencjalnej likwidacji (art. 3 ust. 4 BGospKrajU – zob. także Uzasadnienie, s. 30).

Art. 2. [Objaśnienie pojęć]

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) bank – bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe;
- 2) bank w restrukturyzacji – bank, wobec którego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
- 3) deponent – osobę lub podmiot uprawnione do świadczenia pieniężnego, o których mowa w art. 20 i art. 21;
- 4) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia nr 575/2013;
- 5) dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia nr 575/2013;
- 6) dominująca instytucja z państwa członkowskiego – dominującą instytucję z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia nr 575/2013;
- 7) działalność bankowa – wykonywanie przez bank czynności, o których mowa w art. 5 lub art. 6 ustawy – Prawo bankowe;
- 8) działalność maklerska – działalność, o której mowa w art. 69 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz działalność, o której mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, o ile jest wykonywana łącznie z działalnością, o której mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy;
- 9) dzień roboczy – dzień od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy;
- 10) dzień spełnienia warunku gwarancji:
  - a) w przypadku banku – dzień zawieszenia działalności banku wskazany w decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 158 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo bankowe, i ustanowienia zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienia do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości lub dzień wystąpienia przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 1,
  - b) w przypadku oddziału banku zagranicznego – dzień wydania przez sąd postanowienia o uznaniu orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, o którym mowa w art. 379 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe, dotyczącego banku zagranicznego, który prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału, albo dzień wszczęcia postępowania upadłościowego obejmującego majątek banku zagranicznego położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
  - c) w przypadku kasy – dzień zawieszenia działalności kasy wskazany w decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 74k ust. 1 lub 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych,

- i ustanowienia zarządcy komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienia do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości lub dzień wystąpienia przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 2;
- 11) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego – Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1093/2010;
  - 12) finansowa spółka holdingowa – finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia nr 575/2013;
  - 13) finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia nr 575/2013;
  - 14) firma inwestycyjna – dom maklerski w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie, o którym mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3 lub 7 tej ustawy;
  - 15) firma inwestycyjna w restrukturyzacji – firmę inwestycyjną, wobec której właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
  - 16) fundusze własne – fundusze własne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia nr 575/2013;
  - 17) funkcje krytyczne – usługi, operacje lub inną działalność podmiotu lub grupy, których zaprzestanie mogłoby prowadzić, w jednym lub kilku państwach członkowskich będących członkiem Unii Europejskiej, do zakłóceń w funkcjonowaniu gospodarki lub zagrozić stabilności finansowej ze względu na wielkość podmiotu lub grupy, ich udział w rynku, złożoność, działalność transgraniczną, powiązania gospodarcze lub finansowe, w szczególności uwzględniając możliwość wykonywania tych usług, operacji lub innej działalności przez inne podmioty;
  - 18) główna linia biznesowa – wyodrębnioną na potrzeby zarządcze część działalności, która stanowi dla podmiotu lub grupy, w skład której wchodzi podmiot, istotne źródło przychodów, zysku lub wartości przedsiębiorstwa;
  - 19) grupa – podmiot dominujący, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 lit. a rozporządzenia nr 575/2013, oraz podmioty zależne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 tego rozporządzenia;
  - 20) grupowy plan przymusowej restrukturyzacji – plan sporządzony przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy określający sposób, w jaki ten organ zamierza prowadzić restrukturyzację grupy;
  - 21) holding mieszany – holding mieszany, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia nr 575/2013;
  - 22) instrument pochodny – instrument pochodny, o którym mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia nr 648/2012;
  - 23) instrumenty finansowe – instrumenty finansowe, o których mowa w art. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
  - 24) instytucja finansowa – instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia nr 575/2013;
  - 25) instytucja kredytowa – instytucję kredytową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013, mającą siedzibę na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska;
  - 26) instytucja pomostowa – podmiot, którego jedynym akcjonariuszem lub podmiotem dominującym jest Fundusz, utworzony w celu przeniesienia na ten podmiot praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji, jego przedsiębiorstwa albo praw majątkowych lub zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji w celu kontynuowania w całości lub części działalności prowadzonej przez podmiot w restrukturyzacji;

- 27) istotny oddział:
- a) w przypadku oddziału instytucji kredytowej – oddział uznany za istotny zgodnie z art. 141f ust. 13 ustawy – Prawo bankowe,
  - b) w przypadku oddziału zagranicznej firmy inwestycyjnej, o której mowa w art. 3 pkt 32 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – oddział uznany za istotny zgodnie z art. 110f ust. 2 tej ustawy,
  - c) w przypadku oddziału podmiotu krajowego prowadzącego działalność poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – oddział uznany za istotny przez organy państwa przyjmującego;
- 28) kasa – spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową;
- 29) Kasa Krajowa – Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;
- 30) kasa w restrukturyzacji – kasę, wobec której właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
- 31) kolegium przymusowej restrukturyzacji – kolegium utworzone zgodnie z art. 127 ust. 1;
- 32) kontrahent centralny – kontrahenta centralnego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia nr 648/2012;
- 33) krajowy podmiot dominujący:
- a) bank lub firmę inwestycyjną będącą unijną instytucją dominującą,
  - b) unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, jeżeli są objęte nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego;
- 34) obowiązkowy system gwarantowania depozytów – system gwarantowania środków pieniężnych funkcjonujący na podstawie ustawy;
- 35) oddział banku zagranicznego – oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe;
- 36) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów – system gwarantowania środków pieniężnych, utworzony i urzędowo uznany w państwie członkowskim;
- 37) państwo członkowskie – państwo będące członkiem Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 38) państwo trzecie – państwo inne niż państwo członkowskie;
- 39) plan przymusowej restrukturyzacji – plan sporządzony przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji, określający sposób, w tym zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w jaki ten organ zamierza prowadzić restrukturyzację podmiotu;
- 40) podmiot krajowy – bank, firmę inwestycyjną lub kasę;
- 41) podmiot objęty systemem gwarantowania – objęty obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów:
- a) bank,
  - b) oddział banku zagranicznego, o ile nie jest uczestnikiem systemu gwarantowania środków pieniężnych albo system gwarantowania środków pieniężnych, w którym uczestniczy, nie zapewnia gwarantowania środków pieniężnych co najmniej w zakresie i w wysokości określonych w ustawie,
  - c) kasę;
- 42) podmiot rezydualny – podmiot w restrukturyzacji, wobec którego Fundusz podjął decyzję o likwidacji lub wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie jego upadłości;
- 43) podmiot uprawniony do reprezentacji – w przypadku:
- a) banku – zarząd, zarząd komisaryczny, likwidatora, administratora albo pełnomocnika ustanowionego przez Fundusz, a jeżeli ogłoszono upadłość banku – syndyka,

- b) oddziału banku zagranicznego – dyrektora oddziału albo zarządcę zagranicznego, o którym mowa w art. 379 pkt 4 ustawy – Prawo upadłościowe,
  - c) kasy – zarząd, zarządcę komisarycznego, likwidatora, administratora albo pełnomocnika ustanowionego przez Fundusz, a jeżeli ogłoszono upadłość kasy – syndyka;
- 44) podmiot w restrukturyzacji – podmiot, wobec którego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4;
- 45) podmiot zależny – podmiot zależny, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013;
- 46) podmiot zarządzający aktywami – podmiot, którego jedynym akcjonariuszem lub podmiotem dominującym jest Fundusz, utworzony w celu przeniesienia praw majątkowych i powiązanych z nimi zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej w celu zarządzania tymi prawami, w tym ich zbycia lub likwidacji;
- 47) podmiot znaczący – podmiot, który indywidualnie spełnia jedną z przesłanek:
- a) łączna wartość jego aktywów ustalona na podstawie ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego przekracza równowartość w złotych kwoty 30 000 000 000 euro według średniego kursu z ostatniego dnia roboczego roku poprzedniego, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski,
  - b) stosunek całkowitej wartości jego aktywów do produktu krajowego brutto państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, przekracza 20%, chyba że wartość jego aktywów ustalona na podstawie ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego jest niższa niż równowartość w złotych kwoty 5 000 000 000 euro według średniego kursu z ostatniego dnia roboczego roku poprzedniego, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski;
- 48) prawa udziałowe – akcje, udziały, prawa poboru, prawa do akcji, warranty subskrypcyjne i inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z akcji oraz inne zbywalne prawa majątkowe, które powstają w wyniku emisji, inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia papierów wartościowych określonych wcześniej;
- 49) przejęcie przedsiębiorstwa – instrument przymusowej restrukturyzacji polegający na przejęciu:
- a) przedsiębiorstwa prowadzonego przez podmiot w restrukturyzacji lub
  - b) wybranych albo wszystkich praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji lub wybranych albo wszystkich zobowiązań tego podmiotu, lub
  - c) praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji;
- 50) rachunek w podmiocie objętym systemem gwarantowania – rachunek bankowy w banku lub oddziale banku zagranicznego lub rachunek w kasie;
- 51) rejestr instrumentów finansowych – prowadzoną przez podmiot w postaci elektronicznej ewidencję otwartych pozycji z tytułu transakcji instrumentami finansowymi zapewniającą możliwość bezzwłocznego uzyskania wszystkich danych pozwalających w szczególności na identyfikację typu instrumentu finansowego, należności lub zobowiązań z tytułu transakcji, waluty transakcji, strony transakcji, terminu transakcji, sposobu rozliczenia, zabezpieczenia transakcji i prawa właściwego dla transakcji;
- 52) rozporządzenie nr 1093/2010 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.);